

Sygn. akt I CSK 360/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. P.

przeciwko J. M. P.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (....)

z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
nie obciąża pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwaną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 stycznia 2016 r. w sprawie o stwierdzenie nieważności umowy darowizny wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny w praworządnym państwie.

Skarżąca wiąże oczywistą zasadność wniesionej skargi z oczywistym naruszeniem przez Sąd Apelacyjny art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie, mimo iż żądanie powoda stwierdzenia nieważności umowy darowizny jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Uzasadnienie tego twierdzenia oparte zostało jednak na trafnie odrzuconym przez Sąd Apelacyjny założeniu, że dochodzenie stwierdzenia przez sąd nieważności czynności prawnej na podstawie art. 58 § 1 k.c. podlega ocenie na podstawie art. 5 k.c. Przeciwny pogląd, wyrażony w zaskarżonym wyroku odzwierciedla stanowisko, jakie w tej kwestii ukształtowało się i utrwaliło w doktrynie i orzecznictwie (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 1983 r., III CR 220/83, nie publ., z dnia 22 września 1987 r., III CRN

265/87, OSNC 1989 nr 5, poz. 80, z dnia 6 stycznia 2000 r. I CKN 1361/98 nie publ., z dnia 5 lutego 2002 r., II CKN 726/00 IC Biuletyn SN 2002 r., nr 6, str. 48, z dnia 10 października 2002 r., V CKN 370/02, OSNC 2004, nr 2, poz. 21). W jego uzasadnieniu podnosi się, że z powołaniem się na zasady współżycia społecznego nie można podważać ani modyfikować wyraźnych dyspozycji przepisów prawnych, które kierując się względami bezpieczeństwa obrotu prawnego, przewidują sankcję bezwzględnej nieważności czynności sprzecznych z prawem, a nie przewidują żadnych od tego wyjątków samodzielnie i wyczerpująco przesądzają o prawach stron.

Na tle pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, dostatecznych z punktu widzenia możliwości jego kontroli w zakresie odnoszącym się do oceny zarzutów apelacji pozwanej, nie zachodzi też oczywiste naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.